

TĚŽKOSTI ŽIVOTA

Mé dny se v dým obracejí, mé kosti jsou rozpálené
jak ohniště. Jak zlomená bylina schne moje
srdce, i svůj chléb jíst zapomínám. (Ž 102,4-5)

722

1. Já vo-lám k to-bě, Pa - ne můj, ó vy - slý -
vždy mi - lo - sti - vě při mně stůj, ať nejsem
- chej mé vzde - chy, Po pra - vé ví - ře
bez ú - tě - chy.
ží - zeň mám, dej mi ji v kaž - dé do - bě
ke cti so - bě, ať bližním po - má - hám
a vzdá - vám chvá - lu to - bě.

2. A více žádám, Pane náš, / ty mi to můžeš dáti: / kéž
v moci své mne vždycky máš, / když budou se mi smáti. /
Již nyní naději mi dej, / že půjdu z dočasnosti / do
věčnosti, / a tak mi požehnej, / ať na tobě mám dosti.

3. Za rozkoš ani radosti / ať koupiti se nedám, / ty dej,
ať jen z tvé milosti / tvé zalíbení hledám. / Máš všechno
v ruce stále sám, / ty zdarma všechno dáváš, / a co žádáš, /
je připraveno nám – / tak ty nám požehnááš.

T: Geistliche Lieder, 1533 / Rudolf Šimša, Evangelický zpěvník, 1979

M: Geistliche Lieder, 1533 / Choralbuch, 1865 / Evangelisches Kirchen-
-Gesangbuch, 1950 / Evangelisches Gesangbuch, 1993

723

1. Tak ja - ký jsem - ač ne - mám nic,
svou o - bě - tí mi krá - číš vstříc,
a k so - bě vo - láš víc a víc -

Be - rán - ku Bo - ží, k to - bě jdu. —

2. Tak jaký jsem – a nečekám, / bych obmyl se neb spasil sám, / v tě samého jen spoléhám – / Beránku Boží, k tobě jdu.

3. Tak jaký jsem – ač mnohý mrak / můj kalí mír a víry zrak / a ducha svírá všelijak – / Beránku Boží, k tobě jdu.

4. Tak jaký jsem – pln neřesti, / však zdraví, světla, radosti / v tvé lásce doufám naléztí – / Beránku Boží, k tobě jdu.

5. Tak jaký jsem – ač všechno víš, / mne přijmeš, spasíš, potěšíš, / však ty svých slibů nerušíš – / Beránku Boží, k tobě jdu.

6. Tak jaký jsem – aj, duše má / tvé milosti se poddává, / a již jest tvá, na věky tvá – / Beránku Boží, k tobě jdu.

†: Charlotte Elliott, *The Invalid's Hymn-Book*, 1841 / Ludvík

Bohumil Kašpar, *Písně cestou života*, 1873 / 2018

m+s: William Batchelder Bradbury, *The Mendelssohn Collection*, 1849

724

1. V po - ko - ře srd - ce své - ho
 při - chá - zím, Kris - te, k to - bě,
 po - sil - niž, pro - sím, mdlé - ho,
 svě - ta by ne - kles v zlo - bě.

2. Neumím nésti kříže, / slabá jsou bedra moje, / duši
 mou svět jen víže, / plná je nepokoje.

3. Kolkolem zlo se vzmáhá, / hříšnosti strast se množí, /
 vůle má též se zdráhá / té svaté vůli Boží.

4. V bídném jsem člověk těle, / hynu tak ve dne v noci, /
 musím snad zhynout cele, / tvé, Kriste, bez pomoci.

5. Spomoz ty, spomoz, Pane, / pokorně prosím tebe. /
 Mír tvůj když duši vane, / okouším zde již nebe.

τ: Josef Svoboda, Písně cestou života, 1873 /
 Zpěvník Českobratrské církve evangelické, 1952 / 2018
 m: Václav Kalina, Evanjelický kancionál, 1889 / 2018

725

1. Den po dni u - bí-há, však vždycky
jsa k nim pln mi - lo-sti, je s ni - mi

o - stří-há Pán dí - tek svých,
v ra - do-sti i ve dnech zlých.

On v kaž - dý čas jich proseb sly-ší

hlas; vždy co O - tec k nim se zná - vá

a jim po - žeh - ná - vá.

2. Den za dnem odchází, / však vždycky provází /
Pán dítek svých. / Necht cesta trnitá / neb kvítím ovitá, /
ať déšť neb snih: / Pán se mnou jest, / rád od něj dám
se vést; / za ním spěchám pouští světa / tam, kde blaho
vzkvétá.

3. Den po dni odlétá, / Pán čítá má léta, / dny, hodiny. /
Až skončím žití běh, / tam spásný uzřím břeh /
své otčiny, / kde smrti sen / se v rajský mění den, /
tam, kde Kristus, slunce jasné, / nikdy neuhasne.

T: Josef Baštecký, Písně cestou života, 1873 / Evangelický zpěvník, 1979 / 2018

M: Ludvík Bohumil Kašpar, Písně cestou života, 1873 / Evangelický zpěvník, 1979

726

1. Svou spá - snou mo - cí, Ot - če náš,

vln di - vý ne - klid kro - tí - váš

a pří - va - ly vod bou - ří - cích

ty dr - žíš v pev - ných hra - ni - cích.

Rač chránit ty, kdo v bouřích jsou,

na moři rukou la-skavou.

2. Vždyť, Pane, ty jsi slovem svým / dal ztichnout větrům bouřlivým, / po hřbetech vln jsi kráčival, / na loďce v bouři klidně spal. / Rač chránit ty, kdo v bouřích jsou, / na moři rukou laskavou.

3. Nad bouřemi a pustinou / ses vznášel, Duchu svatý. Tmou / zaplálo světlo života, / tak zjevena tvá dobrota. / Rač chránit ty, kdo v bouřích jsou, / na moři rukou laskavou.

†: William Whiting, Hymns Ancient and Modern, 1861 /

Jiří Pumr, Buď tobě sláva, 1981

M+S: John Bacchus Dykes, Hymns Ancient and Modern, 1861

727

1. Kde jsi, můj přemi-lý Je-ží-ši Kris-te,
kde tě hle-dat bu-du, na kterém mí-stě?

2. Puš od sebe světlo, ó slunce jasné, / bez tebe nám svíce života hasne.

3. S tebou se mé srdce žádá spojití, / bez tebe nemůže dél živo býti.

4. Dokud tě nenajdu, volat tě budu, / ve dne, také v noci volat tě budu.

5. Ach, pospěš k smutnému, dél neodkládej, / můj drahý poklade, pomoci mně dej.

6. Kdekoli ty půjdeš, za tebou půjdu, / tebe se na věky přidržet budu.

7. Když tebe mít budu, předrahý hosti, / nech jiného nemám, na tom mám dosti.

t: tradiční moravský text / Moravské národní písně, 1860 / 2018

m: tradiční moravský nápěv / Moravské národní písně, 1860

728

1. Ty s ná-mi zů-stá - váš, když zmate - ně se
 ptá - me, kde na - lez-nout tě má - me. K nám
 ztraceným se znáš. Byls dřív, než povstal svět?
 Vždyť ne-máš, Krá - li krá - lů, kde slo - žit
 a - ni hla - vu, tvým do-mo-vem je chlév.

2. Kdes nechal svoji moc? / Kde zůstaly tvé síly? / Jak
 mníš dojít k cíli, / když vládne všude noc. / Svou slávu
 ukryváš, / jdeš cestou pohrdání / a nikde ani zdání, / že ty
 jsi Mesiáš.

3. Chceš ku pomoci být, / kde selháváme stále / a nevíme,
 jak dále, / když neumíme žít. / Ty o každém z nás víš, /
 když samota se vtírá / a trápení dál svírá, / nás v nouzi
 potěšíš.

4. Vrať našim očím zrak, / ať srdce otvírá se / a lásku
 pozná zase / náš bližní, ubožák. / Ty jsi náš pevný štít, /
 když hrůza blízko stává, / tvá zjevuje se sláva: / Bůh, co
 chce s námi být.

729

V temnotách našich dnů za-pal o-heň,

kte-rý ne-zha-sí - ná, nikdy ne-zha-sí - ná

v nás. V temnotách našich dnů za-pal o-heň,

kte - rý ne - zha - sí - ná, ni - kdy ne - zha -

e a⁶ H

- sí - ná v nás. V temno-tách na-ších

τ: Songs and Prayers from Taizé, 1991 / Zpěvy a modlitby z Taizé, 2003

m+s: Jacques Berthier, Songs and Prayers from Taizé, 1991

Bože,
 od časného rána volám k tobě,
 pomoz mi se modlit,
 směřuj mé myšlenky k tobě,
 já sám to nezvládnu.
 Ve mně je tma, ale u tebe je světlo,
 jsem sám, ale ty mě neopouštíš,
 jsem malomyslný, ale u tebe je pomoc,
 jsem neklidný, ale u tebe je pokoj,
 ve mně je hořkost, ale u tebe je trpělivost,
 nerozumím tvým cestám,
 ale ty víš o cestě pro mě.

730

Ref. Nezná tu ni - kdo sou-že-ní mé,
to zná snad je - nom Je - zíš.
Nezná tu ni - kdo sou-že-ní mé,
slá - va, ha - le - lu - ja.
1. Jsem na - ho - ře a za - se níž,
Pa - ne můj, a ně - kdy zce - la
na dně již, Pa - ne můj. Ref.

2. Ač dále kráčet mne tu zříš, / Pane můj, / já stále vleču
ten svůj kříž, / Pane můj. Ref.

t: text amerického spirituálu / Slave Songs of the United States, 1867 / Jiří Joran, Černošské spirituály, 1955 / 2018

m: *Nobody Knows de Trouble*, nápěv amerického spirituálu / Slave Songs of the United States, 1867 / *Nobody Knows*, [1917] / Černošské spirituály, 1955 / Svitá, 1992 / 2018

1. Dům na pí-sku po-sta - vený, lam-pa, kte-rá
 zhasí-ná, dlou-há chví-le be - ze změ-ny,
 smut-ná svat-ba bez vína. Ref. Kte - rý di-vy
 či - níš, na-vštiv na - še smutné dny,
 ty prv-ní a poslední, vzácny hosti, přijď již.

2. Člun od kotvy utržený, kotva na dně bez lodi, / peníz neplatné už měny, strom, který nic nerodí. Ref.

3. Hyne zrno na úhoru, bují plevel na poli, / pověra chce přenést horu, zmařená sůl nesolí. Ref.

4. Oči halí mlha vlčí, lásku z domu vyhnal strach, / naděje už dávno mlčí, sedm duchů přešlo práh. Ref.

t: Miloš Rejchrt, Nová píseň, [1983/4] / Svítá, 1992

m: Miloš Rejchrt, Nová píseň, [1983/4] / Svítá, 1992 / 2018

732

1. D A h
Do tvých sta-ro - stí, smut - ků,

fis G
úz - ko - stí při - šel ten, kdo

D A D
má tě rád, a z nich tě vy - prostí.

2. D A h
Krá - lů Král, pá - nů

fis G D
Pán je nám bez roz - dí - lu

A D
všech - něm zvě - sto - ván.

možno zpívat jako kánon

T+M: Bohdan Pivoňka

733

1. Tma a pu - sto ko - lem je, ztra - cen
a - ni na krok ne - vi - dím, ne - vím,
jsem a sám, Na - blíz - ku mi, prosím, buď,
kam jít mám.
před zlým o - chra - ňuj, veď mě dál, ať
nezboudím, Pa - ne Bo - že můj.

2. Dávej mi chléb života, / manou pohosti, / živou vodou
ze skály, / láskou z milosti. / Mám-li žízeň nebo hlad, / na
mě pamatuj, / a když klesám, zvedni mě, / Pane Bože můj.

3. Jako oblak veď mě dál, / veď mě celý den, / v noci jak
sloup ohnivý / buď mi přítomen. / Jako lidu na poušti, /
tak mi ukazuj, / kterou cestou mám se dát, / Pane Bože
můj.

4. A když jednou přes Jordán / budu muset jít, / zažen
strach a obavy, / dej mi mír a klid. / Věřím s pevnou
nadějí, / v tom mne posiluj, / s tebou chci žít na věky, /
Pane Bože můj.

T: Zdeněk Svoboda

M: Jiří Pejla

734

1. Pojď a viz, ko-lik je krá-sy v jejích o - čích!
 My-slí na Bo-ha ži - vé - ho a
 z rukou vrásčitých tak mocná sí - la vy - chá - zí,
 vždyť pouští vše, co má, nic ne-zbý - vá.

2. Prázdnotu a nahotu nás lidí bídných / naplnil věčný,
 svatý Bůh. / I teď se dotkl sám / té křehké ruky podané. /
 Tu slyšíš andělských šustot křídel.

3. Svět na okamžik v tom tichu nekonečném / jako by
 zastavil se sám. / Na bolest nemyslí, / kdo Bohu dává vše,
 co má, / a milost přijímá v odevzdání.

4. Pojď a viz, jak milosrdně k nám Bůh shlíží. / Svou
 lásku znovu dává nám, / v ní slabé přijímá, / ztracený ráj
 nám navrací, / rozbité posbírá, k sobě přijme.

τ: Mk 12,41–44 / Arne Østermark Andreasen, Salmer og
 sange i skole og kirke, 2000 / Daniel Heller

м: podle Andrey Morriconeho

Ťukám na nebeské brány
Beranidly svých oteklých kloubů
Tak už brány z pantů vysadte!
Tak už nebeské jezdce zapřáhněte!
A vláčejte
Vláčejte do hladka
Mou duši nahou jako zorané pole
Aby mrazivý vítr přestal svištět mými brázdami
Aby neodnášel, co je dobré a úrodné
A zasejte
Zasejte obilí
Které nahotu přikryje
A dá úrodu
Hospodine, orej, prosím,
Ale nezapomeň i vláčet a sít
Má duše čeká

